

ЧИСЛО		КЛАССА	ИВАНИЧКИ		ЧАРШ.	
			ГРОША	ПАРА	ГРОША	ПАРА
	дом уз добровољну свештенику писанију . . .					20
17	За велико опело од лица прве класе т. ј. имањаци	1	3			
18	„ велико опело од лица друге класе средње имањи	1				
19	„ велико опело од сиромашни		3			
20	„ мало опело од домова прве класе	1				
21	„ мало опело од домова друге класе		4			
22	„ мало опело од домова треће класе		2			
23	„ опело са свим убоги не узима се ништа . . .					
24	„ парастое		1 ¹ / ₂			
25	„ прекаду над кољивом за упокојене			1		
26	„ читуљу на задушницама				1	20
27	„ пратњу до гробља на сваког свештеника колико се ни осим Пароха захтева као и на Даконя читавје једног столна Евангелија	1	3			
28	„ читавје једног столна Евангелија	1				
29	„ читавје псалтира	1				
30	„ бир. од главе по 12 ока у житиу					
31	„ бир у варошима од главе		1 ¹ / ₂			

А у којима варошима земљедјелци не би могли у новцу бир дати, онде да га и они, као и селани, по 12 ока у житиу измирују.

8. У предмету овога кулшева бира по потреби поступаће се по гласу Указа од 21. Јулија 1839. год. № 1516.

27. Марта 1842. год.
у Београду.

МИХАИЛ М. ОБРЕНОВИЋ с. р.,
(М. П.) КЊАЗ СРПСКИ.

*Кнџески представник и поштител
иностраних дјела, генерал-мајор и кавалер*

Ђорђе Протић с. р.,

*За предајатеља, члан Совјета, генерал-мајор,
кавалер*

(М. П.) **Милета Радојковић.**

Главни секретар Совјета

Јован Стејић с. р.

МИХАИЛ М. ОБРЕНОВИЋ

КЊАЗ СРПСКИ

СА СОГЛАСИЈЕМ СОВЈЕТА ОПРЕДЈЕЛИЛИ СМО И ОПРЕДЈЕЉИМО

УРЕДБУ

о

СРПСКОМ ПРЕГОВЕЊУ И О ОДЛУЖИТАЊУ СРБА ИЗ ЊИНОГ ОТЕЧЕСТВА

1.

О прирођењу страни у Србији.

Член 1. Сваки страни, који жели у Србији природити се или учесником права и дужности отечествени Срба по-стати, дужан ће бити, писмено се поради тога пријавити код начелничества оног окружија, у ком је намерно живити.

Чл. 2. Ако би се странац најпре с тим потраживањем таковог начелничеству пријавио, да му оно увјерење да, да ће он, ако закони одпуст од државе, које је подајник, донесе, дојета квалитетно синова нашег отечества подпуно получити, и тим се у овом природити; то ће оно пре свега дужно бити о том се добро увјерити, је ли исти странац човек доброга владања и има ли довољно имања и начина да може у нашој земљи живити?

А зато ће начелничество правилно потражити од њега касателне писмене и поуздане атестате, и само ако он такове због особити препона није могао добити, примће и сведочбу о том познати му поштени људи.

Чл. 3. Дозна ли тако начелничество, да ће страни, као човек освједочено добар и или имањан или вјешт и способан

донета моћи у нашем отечеству живити: онда ће му оно без одлагања писмено (член 2) писмено увјерење дати.

Сваком пак странцу, о ком се противно том стању нађе, одказатиће потражено од њега увјерење.

Чл. 4. Кад страни на дано му увјерење надлежни одпуст, којим је од пређашњег поданства законом одрешен, донесе и с њим се начелничеству на тај конач прејави, да га у србско сажитељство прими, тад ће оно:

а, најпре исти одпуст од свега примити, а затим ће

б, учинити, да он ову заклетву на србско сажитељство по закону положи и прописно му преда:

„Ја, Н. Н. закљичем се свемогућим Богом, да ћу као србски сажитељ свагда србском Књазу вјеран и србским властима послушан бити, да ћу по законима и уредбама земаљским савјестно живити, и све јавне теготе, које се законом на мене налагаће буду, сносити. Тако ми Бог помогао, и тако да могу одговор дати на његовом страшном суду!“

Чл. 5. Началничество ће како ту положену заклетву, тако и примљени одпуст при себи, могуће потребе ради, задржати, а бившему докле странцу о том ће дати свидјетелство, да ће се он у напредак сматрати и држати као прирођени Србин, коме сва права и све дужности отечественога сина припадају.

Чл. 6. Но ако би страни надлежни одпуст од државе, које је поданик био, већ имао, па би се одма с почетка с њим касателном началничеству прејавио, да га у србско сажитељство прими: онда ће оно настојати, да се најпре увјери о истинитости показаног му законног одпуста, и ако потребу увиди, такође и о стању (член 2) у ком се исти страни налази, па ће после, чим нађе, да је и онај уредан и ово добро (член 3) поради прирођења његова поступати, као што је у члену 4 и 5 прописано.

Чл. 7. Свако началничество дужно ће бити, понечителству внутрени дјела, како код иностранца у србско согра-

ђајство прими, точан о том рапорт доставити, какогод што ће и уредан списак свију прирођенаца за потребу правителства држати.

Образ и начин, којим ће началничества такове рапорте и списке сачињавати и достављати, прописе ће им понечителство внутрени дјела.

Чл. 8. Сваки рођени србски сажитељ, који је без надлежног одпуста од своје отечествене власти у страну државу отишо и тамо у поданство ступио, како се натраг у Србију врати, примиће се и држати као прави отечествени син, какви је и био и остао, по томе се од њега неће никако ни одпуст из страног поданства тражити.

Чл. 9. Сваки страни, који се без одпуста од страног свог поданства у Србију доселио, на ступивши у грађанско одношење њени житеља, у овом чет година дана тако провео буде, да за све то време ни за какву већу кривицу није био судејски казњен, и да је освједочено да може о свом труду и добру живити, сматраће се после тога и држати као прирођени Србин, ком и права и дужности отечественога сина припадају, с том само разликом, што ће он, докле год поменути одпуст недобије само у нашем отечеству, а не изван њега, подпуну заштиту србски власти коћи имати.

II.

О одпуштању Срба из Србног сажитељства.

Член 10. Србин, који зажели, из свога отечества иселити, да друге које државе поданик постане, дужан је дати тога ради писмену просбу началничеству окружија, кога је житељ.

Чл. 11. Ако би на то началничество надлежним путем нашло, да проситељ или припадајући му данак правителству није измирио, или да за обштину, у којој обитава, није све

оно учинио, што му је по узаконеним правилима учинити валао; то ће му оно већ и зато с тим молбу одбити, да он најпре свако бреме тога законог обвезатељства са себе скине.

Чл. 12. Но пошто се покаже, да проситељ ни према правителству, ни спровођу своје обштине никаква неиспуњена обвезатељства нема; началничество ће за тим његову, по обстојатељствама, као човека, који је у вароду више или мање радио, жељу и намјеру или у околини његовога обиталишта или и даље по осталим окружијама циркуларом, прописаним путем, а по потреби и средством повина, објавити, и позватиће у том све оне, који би што од њега имали тражити и примати, да се до рока, које ће оно за добро наћи опредјелити, поради коначног намирења с њим, пријаве, иначе да ће позвати свако право на потраживање њено изгубити.

Чл. 13. Ако се исто надлежно началничество увјери, да изселити се жељећи из свог отечества њеком ништа није дужан, нити чим законом обвезан, или да је он свако показано и осведочено потраживање од њега или исплатом или јемствог исправно намирио; одма ће му оно писмени одпуст из србског сажитељства дати, и наредиће, да се и из списка житеља обштине, у којој је живио, избрише, но све то тек прв онда, пошто сва своја, која би имао, непокретна добра распро- дао буде.

Чл. 14. О сваком таквом лицу, које је одпуст из србског сажитељства узело, началничества ће достаточан рапорт попечителству внутрењи дјела достављати.

Чл. 15. Они страни, који би зажелели у Вјеограду живити, као житељи Вјеоградски, који би наумили у страну се земљу изселити; дужни ће бити поради њине намјере управителству вароши Вјеограда прејавити се које ће у том с њима по свему онако поступити, као што је овом уредбом за началничества прописано.

Чл. 16. Сваки, ког би вишепоменуће власти или у предмету приређена или у овом одпуштана из србског сажитељства одбиле, може поради своје жеље и пресебе попечителству внутрењи дјела рекурирати.

ВЖ 462.

СЖ 395.

8. Априла 1842.

у Веограду.

(М II)

МИХАИЛ М. ОБРЕНОВИЋ с. р.
КЊАЗ СРЕСКИ.

За предеједатеља, член Совјета,
генерал-мајор, кавалер,
Милета Радојковћ.

Княжевски представник, попечител
инострани дјела, генерал-мајор
и кавалер,

Ђорђе Протић с. р.

Главни секретар Совјета,
Јован Стејић с. р.